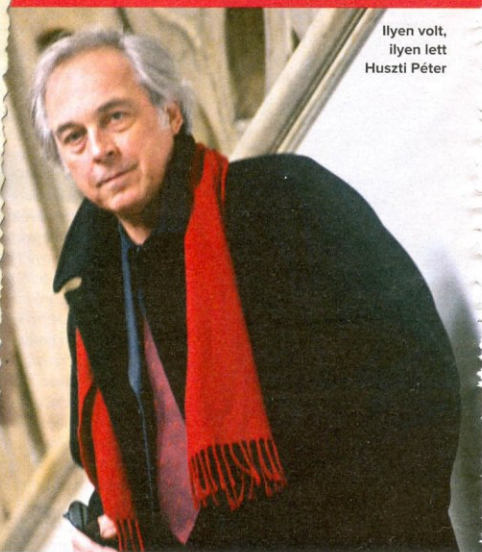
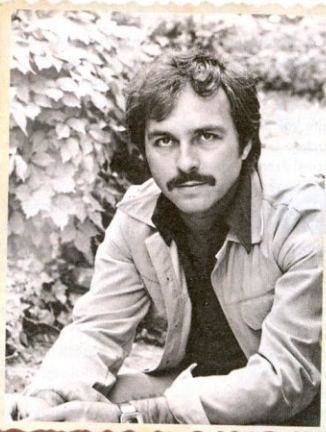

Két színész,
egy élet.
Hogy miért éppen
Husztai Pétert
kérdeztük
Piros Ildikóról és
miért nem fordítva,
Piros Ildikót Husztai
Péterről, a Sztárom
a párom sorozatunk
részeként?
Erre talán csak
a szerző,
Szegő András tudna
válaszolni.

Ilyen volt,
ilyen lett
Husztai Péter

HUSZTI PÉTER

Piros Ildikó FÉRJE

– Ildikó hogy mutatkozik be egy társaságban?

– Hogy Piros Ildikó. Soha nem vetődött fel, hogy nevet változtasson. Egyrészt, amikor összeházasodtunk, már mindkettőnk neve ismert volt a színházi világban, másrészt mindketten túl voltunk már egy házasságon, mindketten egy-egy gyerekkel léptünk, immár negyven éve a házasságba. Így, és szeretném külön kiemelni, főként a gyerekeink fantasztikus hozzáállása révén váltunk az első pillanattól családdá, a szó legteljesebb értelmében. Amikor pedig megszületett a közös gyermekünk, az már az abszolút kiteljesedést jelentette számunkra.

– Hogyan neveznek titeket a gyerekek?

– Az első házasságomban született Ádám Ildinek hívja, a másik kettő maminak. Az unokáknak pedig ő Ildi-mami. És ilyenkor rendre felragyog, érzékenyül, elolvad. Elképesztően szenvedélyes imádat-kapcsolat van közöttük. Ilyen boldognak talán soha nem láttam Ildit, mint amikor az unokákkal játszik.

– És téged hogyan szólítanak a gyerekeid?

– A lány Pétert mond, a fiúk számára papa vagyok, az unokáknak pedig papi. Egyébként nem vagyok különösebben hiú ember, nem bánt sem a gyérülő hajam, sem gyarapodó életkorom, de a papizással kenyérré lehet kenni.

– Ildikó említette egyszer, hogy arra vagy a legbüszkébb, hogy a három gyermeketek ennyire jó testvérek lettek...

– ...pontosabban úgy mondanám, hogy ez jelenti a legnagyobb és legönfelelőbb örömet. Valójában büszke erre Ildi lehetne, hiszen ő foglalkozott velük a legtöbbet. Leginkább ő nevelte őket, ő látta a gondjukat, alakította leginkább kapcsolatunkat. Én is próbálkoztam ezzel, ám be kellett lássam, hogy sokkal tehetségesebb, olyan rezdülésekre is figyel a gyerekeknél, amelyeknek én nem tulajdonítottam jelentőséget, sőt, sokszor észre sem vettem. Egy pillantás, egy hangsúly, egy fintor... Ő ezekből minden lényeges dolgot kiolvasott, és minden érzelmi megnyilvánulást pozitív irányba tudott fordítani. Szerintem Ildi

zsenialitása, hogy ha problémájuk van, legtöbbször egymást keresik, és csak azután fordulnak hozzánk.

– Egyszer te mondtad, hogy időnként lelkiismeret-furdalásod van, mert nem tudod Ildikónak biztosítani azokat a frivol gesztusokat, amelyek egy ilyen nagyságrendű színésznőnek kijárnak. Ha egy sebészprofesszor vagy egy autókereskedő lenne a férje, akkor hatalmas bokrétaék várnák az öltözőben előadások után, limuzin állna a színház előtt, és Abbáziában nyaralnatok...

– Így van. Én még udvarolni sem tudtam rendesen. Bókolni, verseket írni, figyelemmel elhalmozni...

– Gátlóságából...?

– Meg szemérmességből, amit, ha eddig nem tudtam levetni, valószínűleg ezután sem fogok. Emellett a kapcsolatunkra mindvégig rányomta a bélyegét, hogy színészek vagyunk, így a magánéletben borzongtunk mindenféle teatralitástól. A magánéletben annyira komikus lett volna, ha megjelenek egy nagy bokrétaival premier után, és leborulok előtte. Színpadon már csináltam ötszáz

Az a bizonyos szerelmes Sirály-előadás

FOTO: MTL, CULTIRIS/INKEY ALICE, MOHOS ANGELA, TAMÁSSY ANDREA

Pár évvel később....

ilyet, ő is kapott ötszáz hasonlót. Nagyon visszásnak éreznék, ha otthon elismételjük ugyanezt, teljesen komoly arcot vágva. Ennél a fellobbanó rajongásnál többet ér, és jelent neki is az a többévtizedes folytonos szerelem-szeretet, ami összefűz bennünket, a tudat, hogy bármikor számíthatunk egymásra, a válságokon, olykor tragédiákon átívelő szolidaritás biztonsága...

– Ezt lidikó is mondja? Mert félek, hogy az ilyesmiket olykor csak kényelemből találjuk ki magunknak, és nem próbáljuk ki, hátha jölesne a virágcsokros rajongás is...

– Igazad van, lehet, hogy egyszer ezt is ki kéne próbálni... Ezzel együtt azon töprengek, amióta felhívtál telefonon, hogy milyen jó, hogy csak a rovat címében királylány a feleségem! Játsoztam már éppen elég király-szerepet ahhoz, hogy rájöjjek, egyáltalán nem annyira jó dolog királylánynak lenni. Többnyire nagyon cudar sors jut nekik. Nem könnyű az életük...

– Persze, de eszembe jut, hogy drága Tolnay Klári a halála előtti napokban

is csillogó szemekkel említette, hogy egy előadás után megszerveztétek, hogy hintó várja a színház előtt, és vitte hazáig...

– Igen, erre én is élénken emlékszem, de a teljességhez hozzátartozik, hogy Klárika hosszú évek óta nagyon egyedül, nagyon zártan élt, és iszonyatosan vágyott a szeretetre, illetve nem is csupán arra, hanem a kimutatott szeretetre volt szüksége. Ezért lehetett neki ennyire fontos egy ilyen gesztus. Én viszont sokkal inkább hiszek a hétköznapok igazságában. A folyamatosan jelenlévő, nem látványos, de annál bensőségesebb, figyelő, óvó, védő szeretet erejében. Az ünnepek elmúlnak, a virágcsokrok elhervadnak, a mindennapok folyamatossága, a napi problémák, gondok, örömeik alakítják, határozzák meg a kapcsolat erejét, értékét, igazát. Emellett még van egy dimenzió, amely még árnyaltabb teszi a mi kapcsolatunk lényegét. Ugyanis mi nem csupán társak, hanem játszótársak is vagyunk. Négy évtizede sok ezer előadás

KIRÁLYLÁNY A FELESÉGEM

Ildikó a két unokával, Budával és Jankával

40 éve együtt

játszottunk együtt, és ez a játszótársi kapcsolat még intenzívebbé teszi az együttlétünket. Minden hamisságot, álságot, szabálytalanságot rögtön leleplez. Mert játszani csak nagyon őszintén, tiszta lélekkel lehet. Időnként észreveszem az unokáknál, hogy ha mondjuk játszózás közben a bős oroszlánt csak vad üvöltéssel, heves mozdulatokkal, de nem teljes odaadással jelenítem meg, rögtön szólnak, és teljesen jogosan

– Mert te könnyen fellobbanó típus vagy! De a mi pályánkra szerintem ez nem jellemző. Egyetlen ilyen fellobbanó és botrányszerű eseményem emlékszem mindössze.

– **Elmondod?**

– Másról sem beszéltek! Ez éppen a mi szerelmünk, a mi egymásra találásunk volt Ildivel. Négy évtizede, a Madách Színházban, a *Sirály* előadásai közben. Ahogyan az kibontakozott, és fellángolt,

kapcsolatát vált. Addig mindketten házasságban éltünk, ekkor azonban történt valami, ami felborította addigi életünket, és elkezdődött valami teljesen új és más. Azóta is ebben élünk. Korábban a lángoló

szerlem dominált, később az életünket átható szeretet, de a lényeg ugyanaz maradt. Én soha nem használtam azt a kifejezést, hogy a feleségem, szerintem Ildinek sem jutott eszébe azt mondani rám, hogy a férjem, főleg, hogy az uram. Egyáltalán, hol vagyunk mi már az „uramosságtól”?

– **Szerencsére!**

– Így van! Szerintem egy ilyesfajta kapcsolat csak akkor működik, ha mind a két fél valóban társa a másiknak. Lehetnek persze közben viták, morgolódságok, nehezebb időszakok,

ahogyan voltak nálunk is, de soha nem jutottunk el, még a gondolatig sem annak, hogy kilépjünk a kapcsolatból. A csatáink is arról szóltak, hogy miként lehetne egymásra jobban odafigyelve, a másik problémáját jobban megértve együtt folytatni. Ő meg én tettünk közös erőfeszítéseket – értünk. Ezzel együtt a leglényegesebb dolognak azt tartom, hogy akármelyikünknek is volt bármilyen igazi baja, ezer százalékosan ott álltunk mögötte, mellette, előtte, vagy a másik oldalán mellette, vagyis éppen ott, ahol leginkább segíthetünk. Hogy az én tehetségemből mennyire futotta, azt nem tudom, de az biztos, hogy Ildi mindig a legjobb, a legjobb módon segített nekem.

– **A nők e téren is sokkal tehetségesebbek...**

– Pontosan így van. Szerintem nekünk, férfiaknak sokkal fontosabb, hogy legyenek felmutatható céljaink, eredményeink, teljesítményeink, vagy amit éppen annak hiszünk, a nők viszont lényükből fakadóan teszik a jót, amitől az életünk jobb lesz. Láttam, amikor Ildi anyaként, most azt figyelem, amikor nagymamai minőségben érez rá minden probléma lényegére, csalhatatlan érzékkel talál rá a megoldásra, és egy átsuhanó mosolyban, egy odabújásban, egy megnyugodott tekintetben megtalálja a boldogságot. Akár egy összerakott homokvár, akár egy szépen becsomagolt karácsonyi meglepetés már a teljesség élményét adja számára, és tökéletesen igaza is van. Nagyon fontos a színház, a játék, a siker, a taps, az elismerés, meg minden egyéb, de a lényeg mégiscsak ebben ragyog fel igazán.

– **A világ számára Ildikó a szépséges, tehetséges, elbűvölő, mindig elegáns, mindig kedves, mindig elragadó művésznő, de te látod, amikor takarít, hagsmát pucol, nagy halom tányért mosogat, zoknit párosít. Nem okoz zavart, hogy valójában akkor melyik is ő?**

– Zavart nem okoz, sokkal inkább folyamatok belső békét, biztonságot, örömet. Mindegyik Ildi.

– **Nem félsz az öregedéstől?**

– Anyukám 99 éves élt. Túl a kilencvenen gyakran szegődtem mellé sétálni, és nem győztem csodálni, amikor időnként megállt, és rácsodálkozott olyan dolgokra, amikre én soha nem gondoltam. Milyen szép ez a virág! Milyen szép kék az ég! Milyen kellemes ez a szellő! Milyen gyönyörűen esik az eső! Tehát nem félek, remélem, hogy egyszer megérem azt, hogy ne bosszankodjak, amikor bőrig ázok, hanem tudjam élvezni, hogy milyen szépen is esik az eső! ■

„Az ünnepek elmúlnak, a virágcsokrok elhervadnak, a mindennapok folyamatossága, a napi problémák, gondok, örömek alakítják, határozzák meg a kapcsolat erejét, értékét, igazát.”

szemrehányást tesznek. Nincs az a kritikus vagy rendező, aki kibőkné a falsságot, de ők rögtön kiszűrik, és nehezményezik. Ildivel is hasonlóképpen vagyunk.

– **Ugyanakkor nagyon veszélyes szakma is a tiétek. Szinte folyton játszotok a tüzzel, olykor saját érzelmeiteket is beleviszitek valamely szerelmes szerepbe.**

– Ez olyan, mintha feltételezném, hogy te meg beleszeretsz gyönyörű, vonzó sportoló lányokba, akikkel éppen interjú készítesz.

– **Nem mindig alaptalan a feltételezés...**